

“La gent té ganes de fer net”

Joan Masdéu (Reus, 1974) parla del seu últim disc, ‘Dissabte’ (Música Global), centrat en el pas del temps. La primera cançó, “El bon retorn”, parla del procés català.

RAMIRO ELEVA



Quin és el fil conductor del disc? El temps?

—És la primera vegada, i és el meu desè disc, que sorgeix primer el concepte, a partir del qual ramifiquen totes les cançons. Normalment sempre he fet les cançons i després les he intentat lligar amb un denominador comú, que era el títol del disc. Aquí neix la idea de dissabte i tot va en relació amb ella.

—Feu la metàfora de “fer dissabte” però el fil conductor és el pas del temps?

—És una suma de tot això. Dissabte és com un crit de guerra. És el dia que ve després de divendres, que et treus del damunt totes les rutines setmanals i els maldecaps, però és abans de diumenge que, tot i ser festa, saps que has d’anar a treballar l’endemà i comences a veure

les orelles al llop. És el moment de calma, de relax —no cal que sigui literalment dissabte sinó aquest moment d’assossegament. Això és el que transpira el disc: un cop has fet dissabte, un cop has fet neteja a nivell emocional —i a nivell musical, també—, quedes en aquest estat de benestar.

—Fas dissabte a nivell musical, també?

—Sí. És el meu segon disc en solitari i ara veig que el primer va ser un mar de dubtes, tot i que m’agrada més ara que quan el vaig treure. Han passat els anys, he fet molts concerts i ara sé amb quines coses em volia quedar i quines altres volia llençar. No és que inventem res nou musicalment perquè estem en un terreny musical confortable, però sí que prescindim de certs artificis i les coses vénen d’una manera molt més llu-

minosa. Crec que el disc, sonorament, convida a aquesta escolta agradable.

—Dues guitarres, baix i bateria.

—I algun teclat. L’he gravat amb una gent amb la qual fa anys que volia treballar i aquest moment em semblava el més adient per encarrilar el segon disc. Hem gravat a Blind Records amb en Santos i en Fluren a la producció, que senten la música d’una manera molt especial, i que ens han ajudat molt i ha estat molt fàcil treballar amb ells. A l’estudi hem fet de productors tots una mica. Els nous músics —també he fet neteja en aquest sentit— també han treballat en la producció.

—Quim Xicoira, al baix; Joan López, a la bateria; Oest Esteve, a la guitarra, i Florenci Ferrer al piano. En directe, només vós i els tres primers?



—Sí, ni teclats ni violoncels. En directe tindrà una mica més d'aspror.

—Dues guitarres sense gaires artificis fan un disc menys pop que l'anterior.

—Un estil pop-folk amb pinzellades una mica *country* aquesta vegada. Molt *old school*. Vaig fer molts concerts en miniatura del disc anterior, amb veu i guitarra només, i volia fer un disc molt austere. Hi ha cançons despullades del tot, com "Diumenge", que és veu i guitarra acústica només i d'altres a les quals hem posat els arranjaments al servei de la cançó, perquè volíem fer un disc de bones cançons. Crec que el resultat és un disc molt agradable d'escoltar.

—És cert que cada cançó, especialment el començament de cada cançó, et connecta amb la música de finals dels 60 i 70.

—Sí, la primera, "El bon retorn", té un començament un punt psíquedèlic de finals del 60. I hi ha una aclucada d'ull a The Beach Boys a "Dies sabàtics"... Pianos que podien ser d'un grup de Califòrnia a finals dels 60... Un munt de referències que ens fan sentir confortables. Quan veus que amb els productors, t'hi entens només mirant-te, pots consolidar un disc així.

—També hi ha cançons més folk.

—Sí, hi ha tres grups de cançons en aquest disc. Hi ha aquestes més *folky-country* com "Guiomar", "El planeta imaginari" o "Deies" i d'altres una miqueta més èpiques, com "Dies sabàtics", que recorden un grup que m'agrada molt, The Divine Comedy. Hi ha cançons nues del tot o seminues com "Diumenge" i "Abans de veure el sol". I hi ha cançons més properes al pop britànic que sempre m'ha agradat, com "Marges" —tot i que, en aquest disc, hi ha més influències americanes que en altres discos. Les cançons ja em portaven cap aquí, però he xalat molt fent aquests petits arranjaments.

—Aquesta llibertat us la dona anar en solitari?

—No, quan feia cançons igualment les feia com em venia de gust. Però ara he estat recuperant discs que feia temps que no escoltava. M'agrada Johnny Cash, m'agraden The Jayhawks i potser era moment de fer dissabte de tot.

—La crisi dels 40?

—Potser sí. Però tenim la possibilitat de canalitzar aquestes dèries fent cançons.

—A les lletres hi ha una reiteració del pas del temps: "Semblava lluny però avui ja és dissabte i no corre el temps" i de fer net. A "Diumenge" és precisament on fas dissabte

—Exacte. Quan has fet dissabte, et quedes amb la netedat. Per tant, és diumenge i has d'aprendre a conviure amb aquella buidor. O la cançó "Dies sabàtics", que enumera cíclicament tots els dies de la setmana excepte dissabte.

—Comences amb "El bon retorn".

—Sí, no estava planificat. El primer disc en solitari, *Casa murada*, s'obria amb una cançó que es deia "Desapareix" i aquest amb una que es diu "El bon retorn". Que parla una mica de les relacions amb Espanya —o podria ser una parella—: per tornar a un lloc en condicions has d'haver sabut marxar. Tot el disc

és un recull de conceptes com que ara he trobat un lloc per estar, fer neteja, etc., quan sembla que ja has fet net de tot, arriba l'última cançó, "Abans de veure el sol", on diu "ens passen els dies pel davant però som tan idiotes que anem esperant". Arriba un punt, doncs, que dic que potser hem resolt el problema o potser no, potser continuarem esperant i tot és molt cíclic.

—En aquesta feu diversos retrats de la gent que veu passar els dies pel davant.

—Retrats molt costumistes, coses que ens poden passar a cadascun de nosaltres. Una cançó coral d'un que té por de deixar el súper on treballa i anar a fer la volta al món... I mentre ens ho anem pensant, ens passa la vida.

—A "El bon retorn" feu servir aquest doble llenguatge que tant es pot interpretar, com deïeu, com la relació Catalunya-Espanya o una relació de parella.

—Sí. "Tips de seguir alimentant el que ens escanya. Per les molles que queden al plat, ens costarà, però ha de ser ara". L'esperit del disc també són les inquietuds socials i polítiques, a més de les íntimes. Hi ha una espessor en l'ambient que jo crec que la gent té ganes de fer net. Ja estem farts de tot plegat.

—Us heu atrevit, fins i tot, a posar un banjo en dues cançons.

—Sí, feia molts anys que volia posar un banjo, però no trobava la cançó o no n'estàvem segurs. Dóna color musical a aquestes cançons més *country* com "Deies" —l'aclucada d'ull a Johnny Cash— i "Abans de veure el sol".

—En directe, aquest disc serà una altra cosa.

—No tot es pot portar al directe. Els teclats o els *cellos* fan el disc molt més acabat però no són decisius per a les cançons. Simplement, el directe serà una mica més rugós.

—Casa murada sí que era més endolcit.

—Era massa amable, massa radiofònic potser.

—Potser pel final de Whyskin's.

—Sí, és normal. Però amb el temps m'hi he reconciliat. Gràcies a aquell disc m'he pogut plantejar una sèrie de coses i avui som on som.

Alex Milian